

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 6 2/4 - 21/4 1978 6. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 2

Komiteen for Proletarisk
1. mai 1978 dannet i Oslo:

1. MAI GJENREISES SOM ARBEIDER KLASSENS INTERNASJONALE DEMONSTRASJONSDAG

På initiativ fra Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag er komiteen for Proletarisk 1. mai 1978 nå dannet i Oslo. Komiteen er allerede i gang med å forberede en egen demonstrasjon i Oslo 1. mai, og har hittil fått oppslutning fra EPLF (Det eritreiske folkets frigjøringsfront) i Norge. Komiteens politiske grunnlag er sammenfattet i følgende paroler:

Fram for den proletariske internasjonalismen!
Kamp mot de to supermaktene USA og Sovjet og all imperialism!

USA-imperialismen, den sovjetiske sosialimperialismen og sionismen ut av Afrikas Horn!
Støtt det eritreiske folkets anti-imperialistiske kamp for uavhengighet!
Støtt EPLF, det eritreiske folkets fortropp!

Støtt frigjøringskampen i det sørlige Afrika!

Nei til Mini-Palestina og alle imperialistiske stormaktsløsninger!
For et fritt og uavhengig Palestina!

Proletarer i alle land, undertrykte folk og nasjoner, foren dere!

Avvis "tre-verden-teorien" og dens classesamarbeidsstrategi!
Støtt og forsvare det albanske proletardiktaturet, en bastion for verdensproletariatet!
Bare proletarisk revolusjon kan hindre kriser og krig!

Avslør sosialfascismen og nasjonalsjåvinismen gjennom kamp mot eget borgerskap!
De ulovlige streikene viser vegen i kampen mot lønnsnedslag!
Klassesolidaritet mot innskrenkninger og arbeidsløshet!

Kamp mot innvandringsstoppen og alle rasistiske forsøk på å splitte arbeiderklassen!
Arbeiderklassen mot borgerskapet - klasse mot klasse!

Proletariatets diktatur er forutsetningen for full frigjøring av kvinnen!

Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse!
Uten et revolusjonært parti, ingen proletarisk revolusjon!
Leve marxismen-leninismen, fram for et kommunistisk parti!

På dette grunnlaget, som uttrykker arbeiderklassens enhetlige revolusjonære interesser i skarp kontrast til de borgerlige og småborgerlige klasseinteresser som vil bli forfektet av henholdsvis DNA/LO og AKP på 1. mai, henvender komiteen for Proletarisk 1. mai 1978 seg til klubber og fagforeninger, organisasjoner og revolusjonære

Forts. side 2

Aldo Moro:

BRIKKE I PROVOKATØRENS SPILL

Før påske ble lederen i det italienske kristelig-demokratiske partiet, Aldo Moro kidnappet av organisasjonen de Røde brigader. Bortførelsen skjedde i Romas sentrum og på en gjennomført profesjonell og effektiv måte. Bl. a. ble fem av Moros livvakter behørig likvidert på stedet. På forhånd hadde kidnapperne tatt sine ulike forholdsregler f. eks. ved å kutte telefonnettet i den aktuelle bydelen like før de gikk til aksjon. Hele opplegget synes usedvanlig profesjonelt forberedt.

Reaksjonene fra politisk "ansvarlig" hold og fra fascister i statsapparatet, politi og hær olot heller ikke vente på seg. Hele voldsapparatet ble omgående satt inn i en kolossal etterforskning som ennå pågår med uforminsket styrke. Hele mønsteret er velkjent fra liknende terroristaksjoner i f. eks. Vest-Tyskland (jfr. Schleyer-saken). Anslaget mot Aldo Moro er vel bare hva angår de politiske proporsjoner av enda større dimensjoner. Det er ikke å ta for hardt i når vi påstår at det i realiteten var Italias ledende politiker de Røde brigader her slo kloa i. For igjen å trekke en parallell til Vest-Tyskland, så måtte antakelig Rote Armee-Fraktion kuppet kansler Helmut Schmidt for å måle seg med sine italienske terroristkolleger. Imidlertid er det for vår del uvesentlig å følge med i hvilke prominente personar innen borgerskapet terroristliggaene til enhver tid greier

å ta knekken på. Langt viktigere er det å forstå den samfunnsmessige og politiske funksjon og konsekvens slike episoder får.

Det er i denne sammenhengen vi kan fastslå at her har politiske provokatører slått til igjen. Og dette gjelder uavhengig av eventuelle subjektive hensikter og motiver de enkelte medlemmer av de Røde brigader måtte ha av å "bekjempe" kapitalismen eller ikke. Hva angår de politiske konsekvenser av aksjonen så benyttet borgerskapet anledningen til straks å sette i verk unntakslovene og andre "ekstraordinære" lovtiltak. I praksis setter dette de på forhånd nokså skjøre borgerlig-demokratiske rettighetene ut av spill. Bl. a. fikk politiet frie hender til å slå mot personer og grupper som "kunne mistenkes for terrorisme", uten å gå veien om det tradisjonelle borgerlige rettsapparatet. I realiteten betyr dette at borgerskapet får frie hender til å slå, ikke først og fremst mot terrorister, men mot enhver progressiv enkeltperson eller organisasjon som på en politisk seriøs måte vil mobilisere arbeiderklassen til kamp mot det kapitalistiske systemet. Det er denne kampen som borgerskapet frykter og som får dem til å bruke aksjonen mot Aldo Moro for å sette det borgerlige demokratiet ut av spill til fordel for sitt åpne klassesdiktatur. Den stadige skjerpning av den økonomiske krise i landet med påfølgende politisk kaos og "sosial uorden" gjør

Forts. side 2

LO og NAF 'mekler' - om lønnsglidning

NAF har tidligere avvist både lavtlønnsfond og andre statlige tiltak mot lønnsglidningen. Arbeidsgiverne vil ikke gi slipp på en viss lokal lønnsglidning som middel til å trekke til seg arbeidskraft. Men samtidig vil de i oppgjøret ha et tak på lønnsglidningen, og de vil ha arbeidernes "egen" organisasjon - dvs. LO - til å forplikte seg til å overholde taket og tukte arbeidere som er beredt til å slå tilbake lønnsnedslaget ved ulovlig streikens metode. LO er i skrivende øyeblikk i gang med å utarbeide et forslag om lønnsglidningen som skal tilfredsstille NAFs krav.

I spørsmålet om lønnsglidningen ligger det interessante ved vårens oppgjør også for arbeiderklassen. Hele det "tilbudet" som kommer til å foreligge, inkludert forsøket på å kontrollere lønnsglidningen, må forkastes. Det gjøres ikke bare ved å stemme nei, men først og fremst gjennom å reise kampen mot lønnsnedslaget i de lokale forhandlingene på den enkelte arbeidsplass, gjennom å sette LO-apparatet til side og forberede seg på "vill" streik under egen kontroll.

Militant stemningsbilde fra meklingen

Det mest reelle er den stadig mer "dramatiske" meklingen som nå er i gang mellom LO og NAF om vårens tariffoppgjør, er drøftingene i forbindelse med lønnsglidningen.

Når det gjelder de sentrale tariffene, er LO og NAF skjønt enige om nødvendigheten av reallønnsnedslag for store deler av arbeiderklassen. Det "mekles" bare om hvor stort dette skal være.

LO og NAF er også enige om nødvendigheten av å få kontrollen over den utarifferte, lokale lønnsglidningen - det eneste midlet arbeiderklassen har til å gjøre deres planer om lønnsnedslag til skamme med. Her står det imidlertid om konkrete virkemidler.

enkelpersoner ved en appell om å slutte opp om arbeidet med å gjenreise 1. mai som det den skal være - arbeiderklassens egen internasjonale demonstrasjonsdag.

Komiteen har utarbeidet en løpe-seddel som redegjør nærmere for det politiske grunnlaget, og sendt invitasjonsskriv til klubber, fagforeninger og organisasjoner i Oslo-området.

Fredag 7. april kl. 19.00 holder komiteen et åpent presentasjonsmøte i Folkets Hus, A-salen. Her blir det dessuten anledning til diskusjon, kulturelle innslag fra Eritrea og Norge og organisering av det videre arbeidet.

Vi oppfordrer alle interesserte til å delta i komiteens arbeid, møte

opp på det åpne presentasjonsmøtet og slutte opp om demonstrasjonen 1. mai (som vil bli nærmere annonsert seinere). Dannelsen av Proletarisk 1. mai 1978 betyr at arbeiderklassens selvstendige klasseinteresser for første gang på mange år vil bli politisk markert gjennom en demonstrasjon i Oslos gater. Alle som ønsker en politisk markering av denne typen framfor sosialdemokratiet og småborgersocialismens mobilisering av "hele folket", bør slutte opp om komiteen.

Henvendelser til komiteen kan skje over telefon (376360) eller til postboks 2863 Tøyen, Oslo 6. Komiteen trenger også penger til sitt arbeid. Send ditt bidrag til postgiro-konto 2068427 (samme adresse), merk talongen Proletarisk 1. mai 1978.

ISRAELS INVASJON FORDØMMES

Fortsatt fra siste side

iske komplottet. Shaturaavtalen som kom i sommer skulle så endelig legitimere likvidering av den palestinske revolusjon. Men til tross for palestineres hardnakkede motstand, må en ha klart for seg at deres situasjon er vanskelig. Ut fra dette kammerater, kan de palestinske revolusjonære bare stole på progressive og revolusjonære verden over, da spesielt den internasjonale arbeiderklasse. De palestinske revolusjonære har opp gjennom historien

fått erfare at skal revolusjonen føres fram til endelig seier, må kampen ikke begrenses til hovedfienden, staten Israel, men også mot dens allierte, den arabiske reaksjon og verdensimperialismen, med USA og Sovjet i spissen.

Ingen arabiske regimer er strategiske allierte til den palestinske revolusjonen. Vi vil aldri glemme svart september 1970 da Husseins Jordan slo til mot palestinerne, heller ikke Syrias massakre på befolkningen i Tel al Zaatar under borgerkrigen i Libanon og Syrias fortsatte provokasjoner mot palestinerne under dekke av de imperialistiske Riad og Shatura avtalene. Vi glemmer heller ikke Sadats reise til Israel, som de facto betyr Egyptisk anerkjennelse av staten Israels eksistens.

Mange arabiske regimer bl. a. Syria har fordømt den israelske invasjonen, men har de gjort noe praktisk for å komme palestinerne til unnsetning, nei! Egypt har til og med fordømt Fatah-aksjonen på okkupert område. Når man støtter Palestinas revolusjon må en bekjempe den reaksjonære arabiske enhet. Hvis man ikke gjør det betyr det en direkte støtte til staten Israel. Arabiske regimer kan i beste fall utnyttas i taktisk øyemed.

Kammerater! USA-imperialismen og den arabiske reaksjonen er ikke støttespillere for det palestinske folket. Men heller ikke Sovjet og sosialimperialismen er noen støtte for den palestinske revolusjonen. De går inn for Mini-Palestina, 242-resolusjonen og Geneveforhandlinger. De står i direkte konfrontasjon med den palestinske revolusjonen. Når Sovjet i dag tilsynelatende støtter den revolusjonære linja trukket opp i 6-punkt programmet fra Tripoli-møtet, er det av rent taktiske og opportunistiske grunner. De ønsker på nytt å komme inn i Midt-Østen igjen etter å ha mistet fotfeste i både Egypt, Sudan og Syria. De vil oppnå dette ved å bruke PLO som innfallsport til hegemoni i området Men, kammerater, Sovjets taktikk og karakter må ikke få oss til å ut-

rope Sovjet til hovedfienden for Palestinas folk. Supermakta USA er den mektigste i området og det er en makt i framgang der. Sovjet forsøker å komme inn igjen, men USA-imperialismen er på fram-marsj. Reg. her som har kasta Sovjet ut, har latt USA slippe inn.

Kammerater, den palestinske nasjonaldemokratiske revolusjonen er en del av den proletariske verdensrevolusjonen, og en viktig alliert til verdensproletariatets kamp mot verdenskapitalismen. Den er en

mektig inspirasjon og støtte til arbeiderklassens kamp mot borger-skapet i alle imperialistiske land, også i Norge. Denne manifestasjonen utafor den israelske ambassaden er derfor et konkret uttrykk for proletarisk internasjonalisme. Ekte proletarisk internasjonalisme kan imidlertid bare føres ut i praksis om en har en korrekt forståelse av den nasjonale frigjøringskampen i de imperialistisk undertrykte land.

Denne kampen må som Lenin og APA-Albania sier ledes av proletariatet og dets ideologi marxismen-leninismen. Står ikke denne ideologi i ledelsen vil frigjøringskampen uavikkelig lide nederlag. Ikke enhver nasjonal frigjøringskamp er i dag ledet av proletariatets ideologi.

Kammerater, ut fra dette er det viktig å støtte den proletariske linja i PLO, støtte de konsekvent revolusjonære kreftene. Mini-Palestina må avvise ikke bare fordi det betyr anerkjennelse av Israel, men også fordi det vil bli et regime underlagt arabisk reaksjon og med betydelig Sovjetisk innflytelse. Når PLO-ledelsen sier at Sovjet er strategisk alliert, betyr det at et Mini-Palestina vil bli en base for videre Sovjetisk ekspansjon i området.

Israels invasjon fordømmes

Kammerater, kamp mot den israelske sionismen og dens støttespillere arabisk reaksjon og verdensimperialismen. Seier for den palestinske revolusjonen. Leve den proletariske internasjonalismen.

at hele dette opplegget egentlig passer som hånd i hanske for det stadig mer fascist-orienterte borgerskapet.

Hva angår Moros personlige skjebne kan vi ikke se at den bør kalle på særlig mye av vår medlidenhet. Isoleret sett får han sikkert så noenlunde hva han fortjener. Moro går for å være den såkalte folkets mann i det økonomisk tilbakefallende Sør-Italia der han ved hvert valg bruker å få ca. 250 000 "personlige" stemmer. Til gjengjeld skal han angivelig "fikse" en del industrier til denne "ikke-industrialiserte" delen av Italia. Hans borgerlige anstendighet går derfor hånd i hånd med en passe porsjon lokal korupsjon. I sør har Moro sin private lille mafiagruppe av klienter som gjør jobben for ham. Alt dette er kjente saker i italiensk politikk og stempler Aldo Moro som en typisk representant for vår tids råtnende borgerskap.

Viktigere er det å se litt nærmere på de Røde brigader. I lengre tid har det vært hevdet at man her står ovenfor en såkalt infiltrert organisasjon. D.v.s. at den rommer såvel fascistiske som politiske aktivister. En ting er at flere av brigadens medlemmer skal ha bakgrunn i fascistiske grupper, at de skal ha foretatt en rekke påfallende lettvinde fengselsrømninger, at de beveger seg fritt i samfunnet, har flust opp med penger o.s.v. I seg selv kan jo dette være rykter. Men en ganske annen ting er at de Røde brigader nå inngår idet som kalles nyfascistenes "spenningens strategi". Det er strategien som ved hjelp av maskert vold og terror skal skape mistillit til den borgerlige parlamentarismen og slik rydde veien for fascisismens vidundermedisin: den sterke mann. Det skulle være klinkende klart at slik situasjonen fortoner seg i Italia nå, er det gunstigere for de reaksjonære å "bruke" en såkalt venstre-ekstremistisk gruppering for å tjene sine formål enn de tradisjonelle fascistiske ligaene. Disse ser ut til å ha kommet i for stor miskreditt etter sine utallige massedrap de seinere år til at de kan gjøre sin misjon. Å infiltrere organisasjoner på den såkalte venstresiden oppnår man å mobilisere fram antikommunismen, de slår to fluer i et smekk. Vi må ikke se bort fra følgende erklæring fra en italiensk fascist om dette: "Et fascistisk attentat bør maskeres som et rødt attentat. Idealet er å lære motstanderen å kjenne under ei vennskapelig maske, og la ham lage den terror som kommer deg til gode." Men

i den grad reaksjonen lykkes med denne taktikken er situasjonen farlig. For vi skal være klar over at de objektive forhold i Italia gir grobunn for den politiske forakt og fascisering som slike aksjoner legger opp til. Derfor har de da også kunnet oppnå en viss res-

pons, spesielt hos de enorme masser av arbeidsløse ungdom som finnes i dette landet i dag. Situasjonen blir heller ikke mindre alvorlig når vi vet at den samme ungdommen følger seg skamløst forrådt av den tradisjonelle arbeiderbevegelsen. Spesielt grotesk er det å være vitne til det italienske kommunistpartiets (les revisjonistpartiet PCI) rolle og politikk her. Etter hendelsen med Moro har de konsekvent oppfordret og sogar gått i spissen for innføring av lover som øker statsapparats og politiets diktatoriske fullmakter.

Aldo Moro

I Dagsrevyen torsdag 30. mars kunne vi oppleve at en offisiell talsmann for PCI karakteriserte vilkårlig fengsling, razziaer og telefonavlytting som "fullt ut akseptable og lovlige midler som er i samsvar med vår republikanske kons-titusjon." Videre mente talsmannen at

disse tiltak ikke representerte noen fare fordi "vårt politi og vår hær ikke lenger har fascistiske trekk, men inngår i en brede og demokratiske fagorganisasjoner."

Med rette ser derfor ikke bevisste italienske arbeidere noe alternativ i et PCI som nå overhodet ikke er til å skjelne skjelne fra det samme borgerlige system som har kastet italians arbeiderklasse ut i massearbeidsløshet og sosial elendighet. Dermed har borgerskapet fått nok en god utgangsposisjon for å diskreditere kommunismen, som i realiteten er eneste vei ut av uføret. "Marxismen" blir jo å oppfatte som farlige voldsforbrytere eller et handlingslammet haleheng til systemet. Løsningen som da gir seg selv er enkel: fascismen. Det er denne sammenhengen vi som kommunister i Norge også har godt av å merke oss. Provokatørens spill kan bli en realitet for oss også, før vi vet ordet av det det.

KORREKT POLITIKK... Fra s. 4

i måten å leve på på landsbygda og i utviklingen av produktivkreftene. Dessuten er telefonnettet fullført på landsbygda

Beslutningen fra Arbeidets partis sentralkomite og fra statsrådet i 1976 "om reduksjon i de høye lønningene, om endel forbedringer i lønns-systemet for det arbeidende folk og om videre minskning av forskjellene mellom ty og land" øker ytterligere det sosiale konsumsjonsfondets rolle i tilfredsstillelsen av de kooperativistiske bøndenes sosiale og kulturelle behov. Staten har påtatt seg å dekke utgiftene til poliklinikker, mødre hjem, barnehager og barne krybber, lønninger til personellet ved kulturhusene i de utvidete kooperativstrene og investeringene i oppbyggingen av sosiale og kulturelle prosjekter, foruten utgiftene til opp-

rettholdelsen av det interne elektrisitetssynet i landsbyene og til telefonlinjer i de utvidete kooperativstrene.

Disse og mange andre tiltak har tjent og tjener til ytterligere minskning av forskjellen mellom by og land, til ytterligere styrking av alliansen mellom arbeiderklassen og de kooperativistiske bøndene.

Dokumentene fra det 25. bindet, konkluderer Themie Thomai, understreker at alle de seire som er oppnådd på landsbygda, er en tydelig demonstrasjon av vårt partis korrekte og konsistente marxist-leninistiske linje. Kamerat Enver Hoxhas ord på partimøtet i Saranda-distriktet i oktober 1963 om at "vi må aldri få mangel på brød og kuler" er en stadig kilde til inspirasjon til å gå framover mot nye seire, både i kornproduksjonen og i all annen produksjon for på denne måten alltid å beholde styrke og uovervinnelighet.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6

Postgiro: 2068427

Redaktør: Harald Berntsen

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 40.-

Rede Fane pr. år - kr. 28.-

- betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og

-RF- for Rede Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50.-

pr. år

Rede Fane kr. 38.- pr. år

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863

Tøyen, Oslo 6

Tlf. 37 63 60

REVISJONISMEN I KINA

Utenriksminister Knut Frydenlund har nylig avlagt et offisielt besøk i Folkerepublikken Kina. Tidsrommet for dette besøket kom like i kjølvannet på en del begivenheter som ytterligere understreker at den nye kinesiske parti- og statsledelsen arbeider videre med stø kurs for å rigge opp igjen kapitalismen i landet. Ca. to uker før Frydenlund kom til Peking hadde de gjennomført den 5. Nasjonale Folketingskongressen hvis politiske vedtak bygget videre opp om den prinsipielle og revisjonistiske linje som gir økonomien, dvs. produktivkreftenes utvikling forrang på bekostning av politikken og klassekampens primat. Når vi i tillegg vet at Kina i februar måned inngikk en langsiktig handelsavtale med Japan der de to land forpliktet seg til å bytte varer for godt og vel 100 milliarder kroner, kan vi begynne å ane dimensjonene i de kinesiske "moderniseringsforsøkene". At slike gigantiske handelsavtaler inngås med et imperialistisk land og det i et tidsrom der arbeiderklassens kollektive politiske kontroll og intervensjon i økonomien er i ferd med å gå tapt, forteller sitt tydelige språk om at Hua-Teng-fløyens ønsker om effektivitet avgjort er sterke nok til å etablere landet som et nytt ledd i den imperialistiske kjeden.

Det er forandringen i det som var arbeiderklassens enhet mellom politikk og økonomi i Kina internt som er det avgjørende punkt i denne sammenhengen. Representativt for denne utviklingen står Teng Hsiao-pings tale ved åpningen av en nasjonal vitenskapskonferanse den 18. mars. Som kjent utgjorde programmet for undervisning, forskning og teknikk en hjørnestein i kulturrevolusjonen der siktemålet bl.a. var å bryte ned kapitalismens skille mellom kropps- og åndsarbeid. Om proletariats diktatur skulle få et konkret innhold, måtte denne tvangsmessige arbeidsdelingen gradvis erstattes med arbeiderklassens felles og bevisste kontroll over produksjonen. Metoden for å løse denne motsigelsen under kulturrevolusjonen var ved å skape nye samfunnsmessige organer og organisasjonsformer for vitenskapelig og teknisk forskning. Det var de sosiale og politiske formene som var den avgjørende betingelsen og ikke den tekniske og vitenskapelige utvikling i seg selv.

Teng Hsiao-ping går i den nevnte talen inn på denne problematikken. Hans standpunkt viser seg å stå i prinsipiell motsetning til kulturrevolusjonens revolusjonære linje i dette spørsmålet. I talen hevder Teng at kjernen i de "fire moderniseringer" er den moderne vitenskap og teknologiens herredømme (sit. Peking Review nr. 12 s. 10). Det grunnleggende i Tengs tankegang her ligger kloss opp til et 10-artikkels arbeidsprogram fra 1975, som forøvrig ble forfattet på hans eget initiativ. En av hovedtesene i dette manuskriptet var den følgende: "Produktivkreftene er først og fremst vitenskap." På vitenskapskongressen 18. mars gjentar Teng dette prinsippet; det han spør: "Hvordan har de sosiale produktivkrefter gjort slike enorme fremskritt og hvordan har arbeidsproduktiviteten kunnet øke i en slik grad?" (Teng snakker her om den imperialistiske verden generelt). Han gir selv følgende svar: "Hovedsaklig gjennom de vitenskapelige og teknologiske krefter." I dag aksellererer den hurtige vekst i moderne vitenskap og teknikk fornyelsen av produksjonsutstyret og forandringene i de teknologiske prosessene. Tengs politiske konklusjon på denne lovprisen og underdanigheten overfor produktivkreftenes allmektige utvikling blir nødvendigvis følgende: "Bare ved (vår understr.) å oppnå et høyere nivå av vitenskapelig og generell kunnskap, rik erfaring i produksjon og avanserte ferdigheter (vår understr.) kan en arbeider spille en større rolle i moderne produksjon. I vårt samfunn vil arbeiderne, som har en høy politisk årvåkenhet, studere bevisst og flittig for å heve deres vitenskapelige nivå og vil slik ganske visst bli istand til å oppnå en høyere arbeidsproduktivitet enn det som blir oppnådd under kapitalismen." (P.R. nr. 12 s. 11). Dette er rene ord for pengene fra Teng Hsiao-pings side. Selvsagt er det ingen ting annet enn borgerskapets "produksjon for produksjonens egen skyld" som her lanseres i en ny men likevel velkjent variant. Ikke noe er tilbake fra det kulturrevolusjonære programmet. Da var det såvisst ikke "bare" ved å oppnå "et høyere nivå i vitenskapelig kunnskap og rikere erfaring i produksjon og avanserte ferdigheter" at det kinesiske proletariats skulle holde den politiske makt.

"Den største produktivkraft er den revolusjonære klasse selv" hevder Marx. Dermed hadde han også lagt ned en retningslinje for den kinesiske kulturrevolusjonen 100 år etter. I fortettet form gir denne setningen uttrykk for at produktivkreftene på ingen måte er løsrivet fra den sosiale sammenheng de inngår i. Heller ikke er teknologisk framgang og utvikling noe som kommer av seg selv slik Teng forutsetter i sitatene ovenfor. Historisk henger innføringen av moderne maskineri og teknikk nøye sammen med de kapitalistiske produksjonsforholda. Borgerskapet må f.eks. innføre mer produktivt maskineri for å øke utbyttingen av arbeiderne i produksjonen. For Teng-fløyen i KKP blir i motsetning til dette produktivkreftene forstått som frigjort fra og uavhengig av produsentene selv. Det politiske resultatet må derfor bli slik vi så det skissert i Tengs tale ovenfor: Økonomisme, benektelse av det bevisste elements ledende rolle, kapitalistiske målsettinger om produksjonseffektivitet og følgelig proletariats degradering til å sysle med monotone håndgrep og detaljer i en "rå produksjon". Slik må det bli når kapitalen blir oppfattet som en produktivkraft og ikke et produksjonsforhold. Det er ingen grunn til å tvile på at dette temmelig snart vil få konkrete konsekvenser for den kinesiske arbeiderklassen. Teng antyder dette et stykke lenger ute i sin tale: "Vi skal gi direktørene og underdirektørene i forskningsinstituttene frie hender i det vitenskapelige og teknologiske arbeid i henhold til deres plass i arbeidsdelingen." (P.R. nr. 12s17). Og vi skal være klar over en ting, dette er bare begynnelsen. I neste omgang vil turen med sikkerhet komme til å "slippe løs" fabrikkdirektørenes personlige initiativ og frihet slik vi allerede nå har kunnet se det i Sovjetunionen. Denne utviklingen forespeiles for såvidt allerede i og med folkekongressens reduksjon av revolusjonskomiteenes framtidige

REDAKSJONELT

På grunn av påsken kommer dette nr. av den røde Arbeideren først 2. april. Neste nr. - årets 1. mai - nr. - blir et dobbeltnr. (nr. 7-8), og kommer ca. 20 april. Ekstra-bestillinger av dette nr. til salg 1. mai må sendes innen 15. april.

RETTELSE TIL drA NR. 5 - 78

I forrige nummer av den røde Arbeideren brakte vi en samtale en av våre medarbeidere hadde med to representanter for EPLF's sentralkomite. Vi må i denne forbindelse korrigere en formulering i denne artikkelen. Følgende karakteristik av situasjonen i Norge står selvsagt for intervjuerens egen regning: "I motsetning til hva vårt norske småborgervestre liker å forestille seg, er det ikke... osv. I drA's artikkel ser det ut som om EPLF's talsmenn uttaler dette, hvilket ikke var tilfellet. Vi beklager herved.

Sendingene fra Radio Tirana kan fåes inn på kortbølgen. På engelsk sender Radio Tirana hver dag til følgende tider:

Kl. 7.30-8.00 i 31 og 42 meterbandet

Kl. 17.30-18.00 31m og 42m

Kl. 19.30-20.00, 31m og 42m

Kl. 21.30-22.00 31m og 42m.

Kl. 23.00-23.30, 31m og 42m og 215 m.

Abonnementskampanjen:

Det later til at den nye kampanjen for å verve flere abonnenter på den røde Arbeideren foreløpig bærer preg av visse startvansker. Det er til nå ikke kommet inn et tilstrekkelig antall nye abonnenter til at vi ser noen hensikt i å bringe en grafisk oversikt over abonnentøkningen. Dette vil komme i neste nummer av drA. Samtidig vil vi på ny oppfordre hver enkelt av våre abonnenter om å gjøre en innsats i den nye kampanjen. Flere abonnenter er en viktig forutsetning for en bedre kommunistisk avis. Benytt slippen nedenfor.

Nyervervede abonnenter:

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

Verver:

Navn og adresse:

rolle. I dette perspektivet blir den kinesiske utenrikspolitiske kursen mer konkret og forståelig, spesielt den etterhvert påtagelige interesse for det sosialfascistiske Jugoslavia. I seinere nummer av Peking Review har vi stadig fått se anerkjennende rapporter fra kinesiske journalist- og studiegrupper som lovpriser den jugoslaviske produksjonsorganisering og det jugoslaviske "arbeiderdemokratiet". Her dreier det seg helt åpenbart ikke om midlertidige, taktiske og diplomatiske forbindelser, men om en faktisk anerkjennelse av objektive produksjonsforhold og sosiale relasjoner i den jugoslaviske samfunnsformasjonen. Et samfunn som i dag utgjør en blanding av statskapitalisme og privateiende bondejordbruk.

For til slutt å vende tilbake til Frydenlunds besøk i Kina, så skal han ha uttalt i sakens anledning at en to-timer lang samtale med Teng-Hsiao-Ping var tilstrekkelig til at "man betrakter den internasjonale situasjon fra en annen synsvinkel". Et besøk i Kina fører en ny dimensjon til det vurderingsmateriale man har for hånden. For ødentlig vil denne nye dimensjon i dette tilfelle gjøre det betydelig lettere for Frydenlund å godta forsvarskommisjonens innstilling, som forelå kort etter hans hjemkomst. Her er det angivelig trusselen fra sosialimperialismen i øst som får vårt nasjonale borgerskap til å legge fram planer om en vesentlig oppstrømming av forsvaret. Vi tviler ikke på at de her har Teng-fløyens varmeste støtte. Direkte kom dette fram i en uttalelse fra utenriksminister Huang-Hua til NRK. Hva mer er da naturlig enn at Sovjetunionen svarer på dette ved å anklage Kina for å støtte en "aggressiv allianse hvis spydspiss retter seg mot Sovjetunionen." Bedre kan det knapt illustreres at det her utelukkende dreier seg om en krangel og motsetning innen for det imperialistiske systemet. Sovjet er selv borgerlige nasjonalister gode nok til å hoppe over det pinlige faktum at det samme NATO-apparatet er væpnet til tennene for å knuse enhver progressiv sosial oppstand fra arbeiderklassens side i alle de vesteuropeiske land.

I dette imperialistiske systemet er det nå Kinas nye kurs finner sin naturlige plass. De er med i det samme spillet og er utelukkende opptatt av å satse på de hester som kan tjene Kinas egne interesser. Som kommunister er det vår plikt å informere arbeiderklassen om hvordan dette kunne skje i et land som for få år siden var en bastion for alle revolusjonære.

Redaksjonen avsluttet 27/3-78.

Albania: EN KORREKT POLITIKK FOR LANDSBYGDA

Tirana, 13. mars (ATA). - En korrekt løsning på problemene i forbindelse med den sosialistiske oppbygging på landsbygda har vært og er et av de grunnleggende spørsmål i vårt partis strategi og taktikk. På en logisk og sammenhengende måte og ved på skapende vis å anvende marxismen-leninismens lære har vårt parti alltid ført en korrekt og langsiktig politikk for utvikling av jordbruket og landsbygda i det hele tatt. Blant mye annet materiale om partiet bekreftes dette også av materialet i det 25. bind av Enver Hoxhas verker, skriver avisa "Zeri i Popullit" i en artikkel som offentliggjøres under signaturen Themie Thomai, jordbruksminister. Idet han tar for seg partiets løsninger på jordbruksproblemene, skriver forfatteren:

Etter frigjøringen gjorde jordreformen bondens århundrelange drøm om jord til virkelighet. Som kamerat Enver Hoxha understreker, markerte denne reformen den første revolusjonen i de sosialøkonomiske forhold på landsbygda. De føydale økonomiske restene ble endelig feid bort fra jordens overflate, og bonden ble for første gang herre over jorda, ble kvitt undertrykkelsen og enhver form for utbytting. Men dette var bare startpunktet. Helt fra begynnelsen har partiet klar over at den eneste vegen til sosialistisk oppbygging på landsbygda lå i frambringelsen av nye sosialistiske forhold i produksjonen, i avløsningen av den lille privateiendommen med den store kollektiveiendommen. Overbevist om det korrekte i vårt partis politikk gikk de arbeidende bøndene med entusiasme og fast overbevisning løs på kollektiviseringen, og jordbrukskooperativene ble etablert over hele landet innen et forholdsvis kort tidsrom. Dette var den største seieren i det som kamerat Enver Hoxha på det 10. plenum i Argeidets Partis sentralkomite i juni 1963 beskrev som den andre revolusjonen. Den markerte det aller

mest radikale revolusjonære vendepunkt for landsbygdas sosialøkonomiske forhold.

I dag er vårt landbruk fullstendig forvandlet på sosialistisk grunnlag, og det utvider seg raskt på vegen mot intensivering og modernisering. De kolossale investeringer som er gjort og gjøres i nydyrking og vanning av jord, mekaniseringen og bruken av kjemisk gjødning, anvendelsen og utbredelsen av nye metoder i plantedyrking og stamtreforbedringen i feholdet, skoleringen av den store hæren av kadre og spesialister i jordbruket, osv., har gitt en mektig impuls til økning i jordbruks- og fe-produksjonen. På dette grunnlag har inntektene økt for våre kooperative bønder, og side om side med hele utviklingen steg velstanden og det kulturelle nivået på landsbygda betraktelig. Perspektivet og livet på vår sosialistiske landsbygd endret seg radikalt.

Forfatteren skriver videre: Krusjtsjov-revisjonistenes drøm om at vårt folk etter sigende ville dø av sult ble knust i småbiter helt fra begynnelsen overfor vårt folks besluttsomhet og heltemot, ledet av vårt ærerike parti. "Nei!" sa kamerat Enver Hoxha på det tidspunktet, vi vil ikke dø, men vi vil marsjere framover ved å stole på egne krefter." Livet har til fulle bekreftet dette. Side om side med landets økonomiske og sosial-kulturelle utvikling var åra etter 1960 også vitne til en stimulerende utvikling i jordbruket. I 1975 hadde den totale jordbruksproduksjonen økt 2,4 ganger sammenliknet med 1960, stadig hurtigere sammenliknet med de første åra etter 1960.

Bare i løpet av den siste femårsplanen økte kornproduksjonen med 35%, derav hvete 2 ganger, bomull økte 48%, sukkerrør 76%, melk 47%, etc. Det første året av den løpende fem-årsplanen endte med en stor militant seier: full selvforsyning når det gjelder brødkorn. Trass i de

dårlige vårforholdene ble behovet for brød sikret også i 1977, og det ble registrert en økning i nesten hele jordbruks- og teavl-produksjonen - på et tidspunkt da mange kapitalistiske og revisjonistiske land opplevde en følelig reduksjon.

Slik som en del av det materialet som publiseres i det 25. bindet understreker, har den store suksessen med den sosialistiske forvandlingen av jordbruket - denne strålende gjerning fra vårt heltemodige parti - fått vår sosialistiske landsbygd til radikalt å endre sitt perspektiv, ved kontinuerlig å minske de økonomiske og sosiale forskjellene mellom by og land. Mens arbeidernes og de ansattes inntekt pr. hode økte med 19,5% fra 1961-1971, økte bøndenes med 26,6%. På samme måte viste bøndenes inntekt pr. hode i den femte femårsplanen en økning i årlig gjennomsnitt som var omtrent to ganger så stor som byinntektsøkningen. I videreføringen av partiets politikk for ytterligere å minske forskjellene mellom by og land ble det i løpet av den femte fem-årsplanen iverksatt en rekke tiltak til fordel for de kooperative bøndene. Et enestående og sentralisert system for pensjoner og sosialforsikringer for mor og barn ble etablert på landsbygda. Prisene på flere produksjonsmidler som staten selger til jordbrukskooperativene, ble redusert. Prisene på statens kjøp av flere jordbruks- og fe-produkter økte. Staten påtok seg å dekke endel av investeringene i jord, vanning, utvikling av frukttrær etc. innen rammene for hele utviklinga av den sosialistiske landsbygda. Som det påpekes i det 25. bindet av kamerat Enver Hoxhas verker, kom også de radikale forandringer som gjelder måten å leve på, i forgrunnen. Elektrifiseringen av hele landsbygda, som ble gjennomført mange år før planen, frambragte kolossale forandringer

Forts. side 2

HILSNING FRA TIGRAY PEOPLES LIBERATION FRONT(TPLF)

Til KA's 4. landsmøte kom følgende forsinkede hilsen:

Kjære kamerater,

Vi vil først få lov til å uttrykke våre helhjertede revolusjonære hilsener til dere.

Tigray-folkets frigjøringsfront (TPLF) fremmer sin ureserverte solidaritet med og sine beste ønsker for kongressen. Vi er svært lei for at Fronten p.g.a. ytre omstendigheter ikke var i stand til å sende en representant til å følge kongressen.

Kjære kamerater:

I en tid da imperialismen koordinerer sine kontrarevolusjonære aktiviteter overalt, følger vi det som en nødvendighet å koordinere aktiviteten og solidariteten til alle revolusjonære krefter. Med den proletariske internasjonals som rettesnor i sine utenlandske forbindelser hyler TPLF alle anti-imperialistiske, anti-sionistiske, anti-føydale, anti-nasjonal undertrykking, anti-fascistiske og anti-kolonialistiske krefter i verden.

Kjære kamerater:

Vi vil gjerne gjøre dere oppmerksom på den kjensgjerning at Tigray-folket under ledelse av sin fortropp TPLF, vinner seier etter seier over sine fiender. TPLF organiserer folket, driver politisk opplæring, gir (så langt den evner) gratis medisinsk behandling, distribuerer land til fattigbøndene og leder seierrike militære operasjoner mot den fascistiske Derguen og den reaksjonære EDU. Det endelige nederlag for alle de undertrykte folks fiender er historisk uunngåelig!

Takk for invitasjonen, vi ønsker dere all suksess.

Med revolusjonære hilsener
TPLF, utenlandsavdelingen

Vi mottok også følgende forsinkede hilsen:

Kjære kamerater,

Vi uttrykker våre varmeste broderlige og revolusjonære hilsener. Vi takker så meget for invitasjonen til å overvære deres kongress som finner sted i Oslo 3, 4, og 5. februar i år.

På grunn av de harde slag som pågår i Eritrea og på grunn av den store arbeidsmengden i vårt kontor, må vi dessverre beklage at vi ikke kan sende en representant til kongressen. Men vi vil uttrykke vår solidaritet med den norske arbeiderklasse i dens daglige kamp mot imperialismen. Som dere vet, vinner det eritreiske folk under ledelse av sin fortropp EPLF strålende seire i sin 16-årige væpnede kamp mot verdensimperialismen og sionismen.

Vi ønsker dere en suksessfull kongress, og vi forsikrer igjen at de undertrykte folks seier i verden er sikker.

Lenge leve solidariteten mellom de undertrykte klasser i Norge og Eritrea!

Med revolusjonære hilsener,
ERMIAS DEBESSAY,
EPLF's representant i Italia

Gr...

Regjeringen pakker om dagen. Neida, den pakker ikke sammen. Den biter seg nok fast i taburettene så lenge det er mulig. Makttaburetter skal være så gode å sitte på for folk som ikke trenger ryggstø. Kleppepakka skal bli så stor nå til våren. Derfor er alle krefter samlet for å fylle den med minst mulig. Det er slett ikke lett å fylle en stor pakke med lite innhold. Forat det i det hele tatt skal bli mulig, er alle tilgjengelige spesialister satt i arbeid. Her finner en nesten alle kjente fjes i pakkebransjen. Foruten Kleppe og andre i regjeringen finner en sjølsagt LO-ledelsen - og Selvig. Han kan dette med å få ingenting til å høres ut som mye. Willoch er også med. Han har tatt med seg en stor rull riktig pent blått papir med fine tegninger av en julenisse - en brunkledd, smilende nisse med blå topphue. Det blir ikke spart på noe for å blidgjøre lønnsakerne. Willoch er dessuten en mester i å pakke inn alt han sier slik at ingen riktig vet hva han har sagt. Han kan bli til uvurderlig hjelp.

Innholdet er gjennomdrøftet og analysert av flere komiteer, men likevel er det vanskelig. En må være forsiktig så det ikke blir for mange halve og tomme løfter, samtidig som det må være tilstrekkelig. Når det gjelder ren løgn er man i stor tvil. En vet av erfaring fra det tredje riket at det kan være virkningsfullt, men det finnes tross alt mange våkne mennesker idag og da kan stemmningen fort snu seg. En stor del av pakka er satt av til rene statsgaver som betales av skattepenger. Småpakkene her står det skattelettelse på. Her må man naturligvis være svært forsiktig så man ikke blir gjennomskuet, men pent og godt pakket inn kommer det godt med. Fraser og talemåter er billige, så det poser man på med. De tror også at de har funnet løsningen på et av dagens problemer. Helt nytt er det ikke, men en skal ikke kaste vrak på det gamle som er brukbart. Alle regner med at prisene vil fortsette å gå opp - all prisstopp og mangelfull kontroll til tross. Vi vil nok likevel få en stigning på minst

10%, men her vil sterke krefter hevde at uten myndighetenes inngripen ville stigningen vært minst 25%. Altså 15% rett i lønnsbøkernes lomme. Her ville Willoch at man skulle bruke 35% - ikke for å støtte Kleppe & co, men han føler ansvar for eierinntektene som bør stige også i 1978. Her er spørsmål om taktikk. For at pakka skal bli full til lokket, fyller de på med mere småløgn og pent innpakke trusler - advarsler om hva som vil hende om ikke lønnsakerne kjenner sitt store ansvar for kapital og land.

Så skal pakka pakkes pent inn og grått kriseband skal holde den sammen. Så setter de på til-og-fra-lapp. Når dette er gjort, gratulerer alle hverandre, tar hverandre i hendene, danner broderinger rundt pakka, tørker bort tårene og synger: Norge, man sier du fattig er, kan hende det også er sant. Men du er vårt land, og vi har deg så kjær, vi slipper ei deg ut vant. Rikt eller fattig, du eier dog ett: Vår brennende kjærlighet. Vi gir ikke fra oss den minste plett av det deiligste land vi vet.

GRUNNEIEROFFENSIV MOT KAPITALEN

"Studieselskapet Samfunn og Næringsliv" (Libertas) utga i 1976 boka "Kampen om grunneierens rettigheter". Boka er en samling foredrag og debattinnlegg vedrørende NOU (Norges offentlige utredninger) nr. 25/1975: "Eiendomsretten til grunn og arealdisponering".

Selskapet av baktunge borgere opplyser i et sammenfattende etterord at det har studert seg fram til at utredningen er et sniksosialistisk angrep av marxistisk karakter på retten til grunneiendom, i det man her ser et første skritt i retning av full sosialisering av skogen, og jorda i Norge.

Om så var, ville ikke dette foranledige grunn til engstelse fra vår side. I Libertas-vokabularet skilles det imidlertid ikke mellom sosialisering og nasjonalisering, og det er da heller ikke mulig å begripe at det dreier seg om et framstøt for å nasjonalisere grunneiendommen, og at dette er en borgerlig reform i overensstemmelse med den produktive kapitalens interesser.

KAPITAL OG GRUNNEIENDOM

Forholdet er at grunneiendommen eksisterer som parasitt på den produktive kapitalen. Kostnader i forbindelse med kjøp av jord reduserer tilsvarende den kapital som kan investeres produktivt i landbruksmaskineri, bygninger osv. Investeringer i jord er prinsipielt forskjellig fra investeringer i andre

produksjonsmidler. De sistnevnte er resultat av samfunnsmessig produksjon og er derfor nødvendigvis gjenstand for kjøp og salg i en kapitalistisk økonomi.

Jord foreligger derimot som et naturlig gitt produksjonsmiddel, helt uavhengig av menneskelig arbeid. Vi ser da bort fra det arbeid som er nedlagt i jorda for å forbedre dens dyrkningsegenskaper. Som følge av slike jordforbedringsarbeider får jorda naturligvis verdi. Poenget her er at udyrket jord ikke har verdi i kapitalistisk forstand. Når slik jord likevel selges og kjøpes og følgelig har en pris, så er dette utelukkende et resultat av den private eiendomsretten til jord.

Ettersom jord er en naturgitt knapp ressurs, som det ikke lar seg gjøre å produsere i nye kvanta, blir grunneiendommen et eiendomsmonopol som gjør det mulig for eiendomsbesitterne å kreve andel i den verdi som skapes i produksjonen for å stille jord til disposisjon for samfunnsmessig bruk. Helt allment er derfor grunneierne en parasitær klasse, som står i motsetning til kapitalistklassen ved at inntektstypen grunnrente reduserer profitten proporsjonalt med jordprisen nivå. Via sin funksjon i prisdannelsen på boliger og matvarer, der grunnrenta inngår som et fordyrende element, kommer grunneiendommen også i konflikt med arbeiderklassens reallønnsutvikling.

Mer spesiell er den spekulative utnyttelse av grunneierretten, som f.eks. tomtespekulasjon i pressområder, men ikke desto mindre i motsetning til samfunnet forøvrig.

GEORGISMEN

De ovenfor nevnte økonomiske virkninger av grunneiendommen kan avskaffes innen rammen av kapitalismen, dersom jorda nasjonaliseres og disponeres av staten ut fra allmenne kapitalistiske hensyn. Borgerlige radikale har derfor gjen-tatte ganger i historien reist dette progressive, borgerlige kravet om nasjonalisering av jorda. Den mest kjente eksponenten for for dette synet er kanskje den amerikanske økonomen Henry Georg (1837-97). Han hevdet at det var tilstrekkelig å pålegge grunneiendommen en skatt som var så stor at den inndro hele grunnrenten for å hindre grunneierne i å berike seg på bekostning av det øvrige samfunn. Dermed unn-gikk man å tukle med selve eiendomsretten til jorda, en tukling som ville bringe debatten alt for nærme spørsmålet om privat eiendomsrett i det hele tatt.

Georg's lære, "Georgismen", fikk tilhengere i mange land, deriblant Norge, hvor "Den norske Henry Georg-bevegelse" ga ut tids-skriftet "Retfærd" i tidsrommet 1908-1918. Den mest kjente av bi-dragsterne til dette tidsskriftet var kanskje Arne Garbor, som i

flere av sine bøker har gitt uttrykk for georgistiske ideer.

P.g.a. bødenes sterke politiske stilling i Norge fikk imidlertid Georgismen liten innflytelse på denne tida, og det er faktisk ikke før i 1970-åra at georgistiske ideer på nytt har gjort seg gjeldende med en viss tyngde i norsk politikk. Foranledningen for dette var tendensen til sterkt stigende jordpris i pressområder.

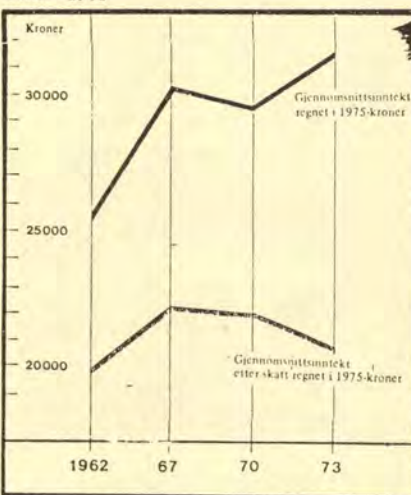
I 1973 ble det derfor vedtatt en ny ekspropriasjonserstatningslov, som fastslår at en grunneier skal få erstatning ved ekspropriasjon på grunnlag av den verdi eiendommen har for ham ved den bruk han gjør av den (bruksverdi-prinsippet). En bonde vil således få erstatning på grunnlag av jordas verdi for jordproduksjon, og ikke på grunnlag av verdien ved et eventuelt tomtesalg.

NOU-innstillingen må sees som en oppfølging av dette forsøket på å innsnevre de parasitære virkningene av grunneiendommen. Innstillingen er typisk nok ført i pennen av DNA's juridiske avantgardist Carl August Fleischer, tidligere bl.a. kjent fra kontroversen med godseier Løvenskiold om eiendomsretten til Oslo-marka. Fleischer er kanskje den som har bidratt mest til å innføre georgistiske ideer i DNA's politikk. Ikke annet å vente enn at godseierreaksjonen i Libertas kommer i harnisk over "dette misbruk av en offentlig utredning til sniksosialisering."

STATSINNGREP OG LØNNSOPPGJØR

Det borgerlige statsapparatet, representert ved DNA-regjeringa, hr i de siste årene grepet direkte inn i tariffoppgjøret for, som de hevder, "... å sikre arbeidstakerne en reallønnsøkning". Den følgende fremstilling fra statistisk sentralbyrå viser klart at statsinngrerpens formål er lønnsnedslag. Før skatten ble trukket hadde inntektstakerne en gjennomsnittlig inntektsøkning på 6200 kr. fra 1962 til 1973. Etter at skatten ble trukket, var økningen på 1100 kr., hvilket tilsier en gjennomsnittlig lønnsøkning på ca. kr. 100 i året.

Gjennomsnittsinntekt pr. inntektstaker 1962-1973

Dessverre finnes ennå ikke tall for de årene vi har hatt samordnede og kombinerte oppgjør, men det er ingen grunn til å tro at bildet, med det krisas framvekst, skulle ha endret seg til arbeidernes fordel.

a. a.

LES ALBANSKE PUBLIKASJONER

Arbeidets Parti i Albania (APA) har kommet med en rekke pamfletter angående oppgjøret med revisjonismen, manifestert bl.a. gjennom den kinesiske strategiske teorien om de tre verdener.

Den røde Arbeideren har i en rekke artikler kommentert og kommet med utdrag av disse pamfletter. For de som imidlertid er interessert i å få den fulle tekst, enten på engelsk, fransk eller tysk, kan disse bestilles fra Vennskapssambandet Norge-Albania eller fra den Albanske ambasadens i Sverige.

Av pamfletter der det tas et oppgjør med sovjet-revisjonismens teorier, dens varianter i diverse jugoslaviske teorier og i "teorien om de tre verdener" kan nevnes:

Hysni Kapo: "Oktoberrevolusjonens ideer forsvares og følges i kampen mot den moderne revisjonismen". Nexhmise Hoxha: "Noen grunnleggende spørsmål angående den revolusjonære politikk til Arbeidets Parti i Albania om klassekampen". Mehmet Shehu: "Sosialistiske Albania vil aldri fravike sine revolusjonære posisjoner."

Pamfletten "Et nytt steg i kampen mot opportunismen" er en oversettelse av en artikkel i "A CLASSE OPERAIA", organ for Brasils Kommunistiske Parti (BKP) som på en klar måte redegjør for BKP's analyse av verdenssituasjonen og forklarer hvorfor BKP stempler "teorien om de tre verdener" som en revisjonistisk teori. Albania har også framført prinsippene for sin utenrikspolitikk i FN's hovedforsamling. I pamfletten "Det albanske folk sto og står bak folkenes rettferdige sak", bringes en tale av Albanias FN-ambasador. Albania har også trykket opp Felleserklæringen fra 5 europeiske partier, PCP(r) Portugal, PCI(ml) Italia, PCE (ml) Spania, KKE (ml) Hellas og KPD (ml) Tyskland. I denne avsløres "3-verden-teorien" og dessuten blir den

infiltrasjonsvirksomhet foretatt av talsmennene for denne teori, enten de befinner seg i Kina eller i de enkelte land, omtalt. Felleserklæringen gir et godt innblikk i hvilken politikk disse 5 partiene fører ut i praktisk politikk i de respektive land.

For å påpeke de likheter det er mellom APA's kamp mot Kina-revisjonismen i dag og den kamp APA sammen med Kinas Kommunistiske Parti, førte mot Sovjetrevisjonismen på begynnelsen av 60-tallet, har APA utgitt to pamfletter, begge artikler, skrevet av Enver Hoxha, som sto sentralt i kampen mot Sovjetrevisjonismen da. Det er: "Krustsjov knelende foran Tito", fra 1963. "Samtale med Chou en-lai", fra 1965.

Ved å lese disse ser en at det er de samme grunnleggende spørsmål som står i brennpunktet i den kampen APA førte mot revisjonismen i 60-åra, og den kampen APA fører i dag. Det tas her et kraftig oppgjør med Tito-revisjonismen og Krustsjovs forhold til denne. Spørsmålet om Sosialistiske lands avhengighet av kapitalistiske land ved lån og kreditt, blir også tatt opp. Her påpekes det at Krustsjov i 1960-åra ikke la vekt på å styrke den sosialistiske leir, og i det hele tatt i sine samtaler med Tito, unngikk å nevnen sosialistiske leir, men isteden la vekt på å påpeke Jugoslavia's progressivitet som "alliansefritt" land som "bindeledd mellom øst og vest" osv.

Parallellen til APA's kamp mot Kinas avart av revisjonismen i dag, er helt klar. Kina hevder i dag at den sosialistiske leir er oppløst, og påpeker viktigheten av å styrke båndene med de "alliansefrie" land, deriblant nettopp Jugoslavia og Tito-revisjonismen.

Enver Hoxha påviser også hvordan Krustsjov lente seg mer og mer mot imperialismen, spesielt USA-imperialismen, for å kunne gjøre Sovjet til en stormakt.

I dag ser en jo at Kina også gjør dette i sin strategiske "3-verdens-teori". Her hevder de at Sovjets sosialimperialisme er langt farligere enn USA-imperialismen. Konsekvensene av en slik strategisk analyse, er nettopp samarbeid med USA mot Sovjet. Dette har vi også sett flere eksempler på: Stadige møter mellom kinesiske ledere og amerikanske "hauker, krigshissere og antikommunister".

Albanias statsminister Mehmet Shehu

I to pamfletter tas "euro-kommunismen" opp til diskusjon. I pamflettene: "Den italienske moderne revisjonismens krise", fra 60-åra og "Eurokommunisme" eller åpen revisjonisme", fra Zeri i Popullit 4/12-77 behandles disse, og sammenhengen mellom "eurokommunismens" teorier og "teorien om de tre verdener" blir påpekt.

Alle de nevnte pamfletter kan fåes ved henvendelse til:

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE-ALBANIA. Boks 8303, Hammersborg, Oslo1.
Eller: ALBANIAS AMBASAD, Tyr-gatan 3A, Stockholm, Sverige.

KRIGEN VIETNAM-KAMPUCHEA

I lengre tid har det foregått militære trefninger på grensa mellom den Sosialistiske Republikken Vietnam og Demokratisk Kampuchea. De militære konfrontasjonene mellom de to statenes hærer har hovedsaklig foregått i det såkalte "Papegøyenebb"-området. Informasjonene om denne konflikten, om hva det egentlig er som foregår, har vært minimale. Begge staters regjeringer har gjensidig beskyllet hverandre for aggresjon og provokasjoner som førte til at krigen brøt ut.

Ut fra disse motstridende informasjoner kan man imidlertid komme fram til noen punkter som det er viktig å poengtere.

Det ser for det første ut til å være klart at vietnamesiske tropper i dag befinner seg på kampuchean territorium. Kampuchea krever derfor at alle vietnamesiske tropper må være ute av deres landområde før forhandlinger kan igangsettes. KA støtter Kampuchea i dette kravet.

Styrkeforholdet på det militære området mellom de to statene går klart i Vietnams favør. Vietnam har etter at Sør-Vietnam ble frigjort fra USA-imperialismen, fått store våpenleveranser fra Sovjet og andre øst-europeiske stater. Den militære hjelp Vietnam har fått fra Sovjet har gjort at Vietnam i dag helt desidert er Indo-Kinas største militære makt og en av de største i hele Sør-Øst-Asia. I dette forhold ligger også etter all sannsynlighet noe av forklaringen bak krigshandlingene. Sovjet har eksplisitt rykket ut med støtte til Vietnam og det ser ut til at sosialimperialismen benytter seg av Vietnam i sine forsøk på å få dominans i området.

Kina har på sin side inntatt en tvetydig holdning. På den ene sida støtter Kina noe nølende Kampuchea antakelig ut fra det forhold at Sovjet støtter Vietnam. På den annen

side ønsker Kina i tråd med sin "tre-verden-teori" ingen konflikter mellom land i den "tredje-verden". Dette fordi konflikter fører i følge denne "teorien" bare svekker kampen mot supermaktene, spesielt Sovjet.

I tråd med dette har Kina prøvd å mekle, kinesiske forhandlingsdelegasjoner er blant annet sendt til Phnom Penh for å få partene til å bilegge konflikten. Kina ønsker sjølsagt også å opprettholde et godt forhold til både Vietnam og Kampuchea. Det er helt klart at Vietnam (og Sovjet) ønsker et mer "moderat" regime i Kampuchea, antakelig et regime som kan benyttes av disse landas kamp for hegemoni. Etter all sannsynlighet ønsker også Kina dette.

På dette punktet ser det ut til at både Sovjet og Kina har samme oppfatning, men ut i fra forskjellige synsvinkler. Sovjet ønsker seg et Sovjetvennlig Kampuchea. Kina ønsker et Kampuchea som landet kan benytte seg av i sin utenrikspolitikk, manifestert gjennom "tre-verden-teorien". At dette gjør situasjonen meget vanskelig for Kampuchea er helt klart.

Helt uavhengig av skyldspørsmålet i denne konflikten, som det hittil har vært vanskelig å få full oversikt over, er det klart at konflikten ikke er et tegn på det som borgerskapet ønsker å framstille den som, nemlig et sammenbrudd for den proletariske internasjonalismen. Når to land innvikles i en konflikt av denne typen, er det tvert om et tegn på at den borgerlige nasjonalismen på den ene eller andre måten og på den ene eller andre siden har erstattet sosialismen og den proletariske internasjonalismen. Bare sosialismen og den proletariske internasjonalismen kan gjøre endelig slutt på grensekonflikten mellom nasjonene.

Politikkens idioter..

AKPs svenske søsterparti, SKP, er blitt flittige lesere av det sovjetiske partiorganet Pravda, og kan forferdet berette om sosialimperialismens nye ugjerninger: Pravdas TV-kommentator Marat Zubko har tatt seg den frekthet å hevde at Sveriges Radio ikke har et "balansert programtilbud". Denne i og for seg selvsagte observasjon har fått SKPs avis "Gnist" til å utbryte:

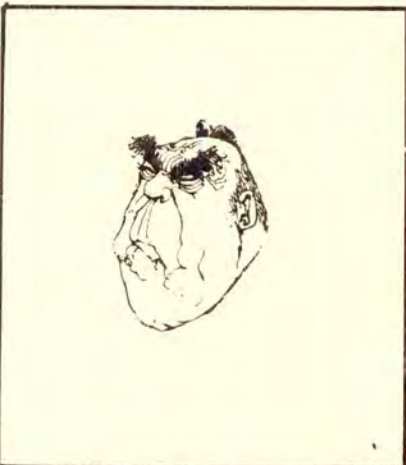
"Zubkos angrep på Sveriges Radio er en frekk innblanding i Sveriges indre anliggender. Det viser klart hvordan sovjetlederne stadig mer i praksis behandler Sverige som en sekstende unionsrepublikk."

Vi kondolerer, - og undres når AKP utroper Norge til den 17. unionsrepublikk!

SKPs uttalelser vitner ikke bare om barnslighet i politikken, den viser også hvordan forsvarerne av "teorien om de tre verdener" er tvunget til å snu verden på hodet for å få den til å passe med kartet.

En slik "Sovjet-kritikk" tjener ikke til å overbevise andre enn egne tros-

feller om sovjets sosialimperialistiske karakter, og er i realiteten en direkte støtte til Sovjet. Desto viktigere blir det for kommunistene å føre ut en marxistisk kritikk av Sovjet som avgrenser seg både fra småborgerlig vulgaritet og borged ig hets.

hver 14. dag

2/4 - 21/4

ISRAELS INVASJON FORDØMMES

17.3 arrangerte Kommunistisk Universitetslag (KUL) en vellykket demonstrasjon utenfor den israelske ambassaden i Oslo. Mellom 40 og 50 personer deltok i den demonstrasjonen under parolene: FORDØM DEN ISRAELSKESKE INVASJONEN! BEKJEMP IMPERIALISMENS LIKVIDASJONSPLANER, FOR FRIGJØRING AV HELE PALESTINA! SEIER FOR DEN PALESTINSKE REVOLUSJONEN! Demonstrasjonen ble aktivt støttet av Palestinafronten. På den andre siden avslørte AKP seg ved i universitetskretser å hevde at de ikke kunne støtte demonstrasjonen grunnet parolen: Seier for den Palestinske revolusjonen.

Vi bringer her appellen fra KULs representant.

Kammerater!

Sionismen har igjen vist sin ekspansive karakter. Israelske styrker i et antall av 28000, ledsaget av flyvåpen og marine har invadert Libanon.

Angrepsmålet er de palestinske revolusjonære, den palestinske geriljaen. Israels mål med denne lenge planlagte aksjonen er å knuse den palestinske revolusjonens viktigste fester, å knuse palestinerne stillinger i Sør-Libanon nær grensa mot det okkuperte Palestina.

Bakgrunnen for

Bakgrunnen for denne aksjonen fra Israel må vi se i lys av de siste begivenhetene i Midt-Østen. Sadats reise til Jerusalem og påfølgende isolasjon i araberverden, har revolusjonert palestinerne. Den revolusjonære linja i PLO er blitt styrket. De to imperialistiske supermaktene, USA og Sovjets forsøk på å presse fram en såkalt fredsløsning i Midt-Østen er foreløpig avvist. Imperialismen i Midt-Østens tilfelle anført av USA, i allianse med den arabiske reaksjon under ledelse av Saudi-Arabia ivrer sterkt etter å få opprettet et "Mini-Palestina" på vestbredden av Jordan-elva og i Gaza-stripa gjennom Geneveforhandlinger eller på andre måter. I det siste er dette blitt avvist av palestinerne. Ikke minst har PFLPs revolusjonære taktikk i denne forbindelse spilt en viktig rolle. PFLP har gjennom en konsekvent og prinsippfast politikk presset PLO-ledelsen til å godta et 6-punkts program som kan legge grunnlaget for en revolusjonær enhet i PLO.

Det er frykten for realiseringen av denne enheten på et revolusjonært grunnlag som framkaller denne israelske aksjonen. Ved å knuse geriljaens baser, da først og fremst basene som ledes av PFLP og "Rejection Front", Nei-fronten, håper Israel i første rekke å likvidere PLO helt og hvis det ikke det lykkes å skape et mer moderat PLO, et PLO som er villig til å inngå kompromisser og anerkjenne staten Israels eksistens. Ved å knuse geriljaens viktigste baser, kan grunnlaget for å skape et slikt moderat PLO legges.

Det er på denne bakgrunn Kommunistisk Universitetslag har tatt initiativ til denne aksjonen. Vi protesterer mot Israel fordi vi støtter den politiske linje som avviser alle imperialistiske løsninger og sier NEI til Geneve-forhandlinger, Nei til Mini-

Palestina og FOR frigjøring av Hele Palestina. Derfor støtter KUL/KA "Nei-Fronten" der PFLP er den ledende krafta. Derfor støtter KUL den revolusjonære enheten i PLO. I realiteten står kamphandlingene i Libanon i dag mellom Israel på den ene sida og Nei-Fronten på den andre. Israels mål er å presse palestinerne ut av sør, okkupere et større område der, og overlate til den reaksjonære libanesiske hæren, slik Riak og Shaturaavtalene inneholder punkter om. Israels aksjon er således å presse fram en iverksettelse av disse imperialistiske avtalene.

Kammerater! som de palestinske revolusjonære til tross for press fra PLO-ledelsen. De israelske invasjonstrykkene har imidlertid ikke lykkes i sine forsøk. Til tross for bombing av Palestinske flyktningeleire som Rashadie i Sør-Libanon, Ein el Hellweh utafor Saida og leirene Sabra og Shatila i Beirut, samt bombing av de palestinske kontrollerte byene Saida og Sour, er de palestinske revolusjonære godt nok organisert til å slå tilbake angrepet. Flere hundre sionistsoldater er likvidert i kampene. I sør har palestinerne klart å holde viktige stillinger til tross for overmakten. Palestinerne har gjort taktiske retretter, trukket seg tilbake til stillinger i fjellene, der de har forskanset seg og for-

svarer sin posisjoner. Disse posisjoner har palestinerne tilkjempet seg seg på tross av og i kamp mot den arabiske reaksjon. Hele den arabiske reaksjons mål har vært å fravriste palestinerne disse baser. Det begynte med Husseins likvidasjonsforsøk i 1970 og fortsatte med Syrias støtte til fascistene under borgerkrigen. Riadavtalen som kom etter klassekampen i Libanons avslutning var nok et ledd i dette imperialist-

Forts. side 2